

Arrest

nr. 298 362 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2022 werd ingediend door:

Naam: X. Nationaliteit: Albanië [...]
 Voorna(a)m(en): A. [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote, T.J. [...], van Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: "1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- Attest van erkenning handicap dd. J.T. dd. 04.04.2022, erkend tot 30.04.2023.
- Rekeninguittreksels referentiepersoon waaruit blijkt dat de Belg IVT van de FOD Sociale Zekerheid heeft ontvangen, heden ten bedrage van 878,25
- Overzichten uitkeringen van de ouders van referentiepersoon
- Loonfiches op naam van betrokkene
- Verklaring meneer T. en mevrouw V. dat hun dochter en schoonzoon geen huur moeten betalen.

Vooreerst wat betreft de bewijzen van inkomen uit tewerkstelling van betrokkene zelf. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.216 dd. 20.10.2015). Het zelfde geldt voor de bestaansmiddelen die werden voorgelegd van de ouders van referentiepersoon.

Uit de bewijzen die wel in overweging kunnen genomen worden blijkt dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke Integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 21.03.2022 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende In het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Ter staving van de voldoende huisvesting van betrokkene werd de aankoopakte van de woning van de ouders van de referent voorgelegd en een verklaring van de ouders dat betrokkene en referentiepersoon geen huur dienen te betalen. De huisvestingskost mag dan wel wegvallen - voor zover de ouders van de referentiepersoon hier daadwerkelijk toe in staat zijn (er werd immers geen duidelijkheid geschept rond de kosten die door hen moeten voldaan worden met betrekking tot de woning. De bemeubelde woning mag dan wel aangekocht zijn waardoor er geen huur dient betaald te worden, de woning werd pas

aangekocht in 2021 voor een bedrag van 335 000 euro; het is dus niet ondenkbaar dat zij nog een lening lopen hebben) - dan nog kan niet blijken dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in haar eigen levensonderhoud én zorgnoden te kunnen voorzien, en die van haar echtgenoot. Verder werd met betrekking tot de overige kosten opnieuw evenmin duidelijkheid geschept, op één algemeen krantenknipsel na. Het krantenknipsel vormt evenwel géén bewijs van de effectieve kosten van referentiepersoon zelf wat energie betreft. Andere bewijsstukken met betrekking tot de levenskosten (voeding, kledij, (para)medische kosten, kosten met betrekking tot specifieke zorgnoden, mobiliteit, ontspanning, (verplichte) verzekeringen, etc, ...) werden allen opnieuw niet voorgelegd, ondanks de uitdrukkelijke vermelding op de verblijfsaanvraag en de bijstand van een raadsman.

Hoe dan ook: de behoefte blijkt reeds afdoende uit het dossier. Volgens het meest recente voorgelegde document (uitbetaling IVT september 2022) blijkt dat de referentiepersoon over een maandelijks bedrag van 878,25 euro beschikt. In art. 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (...) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag aan IVT dat de referentiepersoon ten beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%), hetgeen momenteel bijna het dubbele bedraagt. Daar waar de behoefteanalyse er niet op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat zij het niet kan voorkomen. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer.

Ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf bekomt uit tewerkstelling. Dat zou immers compleet de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit art. 40ter te niet doen. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen die de Belg ter beschikking heeft wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien net door die bijzondere situatie waarin ze verkeren. Het gaat hier dus niet om een tweede evaluatie van de bestaansmiddelen die ter beschikking zijn. Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden.

Evenmin kan met de bestaansmiddelen van de ouders rekening worden gehouden, het gaat hier om samenwonen van twee gezinnen onder één dak. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon zomaar geheel over de bestaansmiddelen van haar ouders zou kunnen beschikken om in het levensonderhoud van zichzelf en haar echtgenoot te voorzien.

Gezien al deze overwegingen kan er niet besloten worden om, in afwijking van art. 40ter, alsnog het verblijfsrecht te kunnen toestaan op basis van art. 42, §1, tweede lid.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van

- artikel 40ter in 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 ;
- artikel 2.3.22 (nieuw) BW ;
- artikel 5, 6, 10, 19 en 23 VRPH ;
- artikel 10 en 11 Grondwet ;
- artikel 7 en 26 Handvest grondrechten EU

- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezichtbevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Artikel 40ter Vw stelt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, §1, tweede lid Vw stelt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In haar eigen nota t.a.v. de wetgever n.a.v. de wijziging van artikel 40 en volgende in de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011, stelt de studiedienst van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk (stuk 6):

“Art. 7 lid 1 c) van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de lidstaten kunnen eisen t.a.v. de aanvrager dat de gezinshereniger beschikt over:

“stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Belangrijk is te verwijzen naar het arrest Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010 waarin het hof een interpretatie geeft aan bovenstaande bepaling.

Op algemene wijze herinnert het Hof eraan dat de richtlijn de lidstaten een positieve verplichting oplegt, namelijk het toestaan van gezinshereniging in de door de richtlijn vastgestelde gevallen. De beoordelingsmarge in hoofde van de lidstaten om dit recht te beperken dient volgens het Hof dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Een dergelijke strikte uitleg betekent dat de lidstaten de inkomstenvereiste niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.”

1. Eerste onderdeel: discriminatie van statische Belg (i.c. met handicap) t.a.v. derdelander

Het recht op gezinshereniging vloeit voort uit Europese regelgeving, die in de nationale vreemdelingenwet werd omgezet.

De ratio legis van de wet is hierbij dat er – desgevallend indirect – over afdoende inkomsten dient te worden beschikt, zodat men niet ten laste zou vallen van het OCMW. Effectief is het zo dat niemand in het gezin T.– X. ten laste valt van het OCMW, gezien het gezinsinkomen (inclusief het eigen inkomen van A.X.) ruim voldoende is om van te leven.

In de parlementaire stukken is de vertegenwoordiger van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie duidelijk inzake het recht op gezinshereniging:

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris attendeert de commissieleden erop dat de Europese Commissie haar rapport over de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging al heeft overgezonden aan het Europees Parlement en aan de Raad, en dat ze daarin haar analyse weergeeft van de kwestie van de stabiele inkomsten (COM(2008) 610 (definitief)). De Commissie merkt op dat bepaalde lidstaten door het opleggen van een aantal voorwaarden “een belemmering [kunnen] vormen voor het recht op gezinshereniging”, wat onaanvaardbaar is. Er moet worden voor gezorgd dat de richtlijn zodanig in acht wordt genomen dat de Commissie geen graten ziet in de wijze waarop België de door de supranationale norm bepaalde doelstelling nastreeft.

(...)

De vertegenwoordigster van de regering geeft aan dat de doelstelling van de richtlijn er inderdaad in bestaat de gezinshereniging te vergemakkelijken en niet van ze te bemoeilijken : “Bij gezinsvorming wordt van iedere gezinshereniger ongeacht zijn/haar leeftijd geëist dat hij een inkomen gelijk aan 120 % van het wettelijke minimuminkomen van een 23-jarige werknemer heeft. Bovendien moet hij een arbeidscontract van ten minste één jaar hebben of kunnen aantonen dat hij gedurende drie jaar heeft gewerkt. Al deze voorwaarden kunnen een belemmering vormen voor het recht op gezinshereniging, vooral voor jongeren.” (COM(2008) 610 (definitief), blz. 7). Drie lidstaten worden met de vinger gewezen, met name Estland, Finland en Nederland. België zou met dat rapport rekening kunnen houden.” (Pal. St. Kamer, DOC 53 0443/018).

De wetgever heeft er bij de wijziging van artikel 40 en volgende in de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid worden geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd zelfs “essentieel” geacht (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Die eveneens in die zin RvV 15 februari 2021, nr. 249.056.

Daar komt in casu aldus nog bij dat de referentiepersoon, Belg J.T. [...] een jonge gehandicapte vrouw is (stuk 4.5).

Mevrouw T. heeft niet gekozen voor haar handicap. De Belgische overheid is op de hoogte van haar handicap en dien bij de beoordeling van het dossier van haar echtgenoot, dan ook rekening te houden met de bepalingen van het VRPH (VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap) alsook met art. 26 Handvest grondrechten EU, waar verzoeker uitdrukkelijk gewag van heeft gemaakt in diens verzoekschrift en actualisaties.

Immers zal Belgische referentiepersoon J.T. wegens haar handicap nooit een inkomen uit arbeid van méér dan 1.969 EUR kunnen genieten. Haar invaliditeitsuitkering via de FOD is actueel zo’n 933 EUR (stuk 5B) gezien zij bij haar werkende echtgenoot/verzoeker en haar ouders inwoont. Indien mevrouw J. T. en haar echtgenoot alleen zouden gaan wonen, zou dit theoretisch tot ± 1.400 EUR invaliditeitsuitkering worden opgetrokken, hetgeen echter nog steeds ruimschoots onder het referentiebedrag zal vallen.

Indien – zoals verweerder in de bestreden beslissing poneert – enkel en alleen naar het inkomen van de Belgische referentiepersoon mag worden gekeken (immers oordeelt verweerder dat nooit naar het inkomen van verzoeker/haar echtgenoot mag worden gekeken, noch dat kan worden gesteld dat de

referentiepersoon over de bestaansmiddelen van haar ouders zou kunnen beschikken – stuk 1), maakt dit aldus dat een gehandicapte Belg nooit ofte nimmer kan samenleven met een niet-EU echtgenoot in België.

Immers zal een gehandicapte statische Belg/referentiepersoon autonoom nooit ofte nimmer aan de inkomstenvereiste van 120% van het geïndexeerde leefloonbedrag (actueel 1.969 EUR) kunnen voldoen, gezien een invaliditeitsuitkering daar altijd onder zal uitkomen.

Dergelijk standpunt is bezwaarlijk verzoenbaar met art. 8 EVRM/art. 7 Handvest en meer specifiek met art. 23 VRPH (eerbiediging van het gezinsleven van een persoon met een handicap) en artikel 26 Handvest waarin de lidstaten net de positieve verplichting dragen om de deelname van de personen met een handicap aan het gemeenschapsleven te vergemakkelijken.

In het geval van een huwelijk tussen een gehandicapte Belg en een derdelander zal er bijgevolg altijd een ernstig individueel behoefteonderzoek nodig zijn waarbij ook naar alle overige inkomsten en kosten van het gezin gekeken wordt, terwijl een F-kaart dient afgeleverd te worden wanneer afdoende duidelijk blijkt dat er géén risico is dat men ten laste zou vallen van het OCMW.

Verweerder beslist én bewerkstelligt actief het volkomen tegenovergestelde met diens genomen beslissing.

In tegenstelling tot wat verweerder pretendeert in de bestreden beslissing mag de herkomst van de bestaansmiddelen helemaal niet bepalend zijn en hoeft het inkomen niet enkel en alleen van de Belg/referentiepersoon (i.c. gehandicapte vrouw J.T.) te komen.

In haar arrest van 3 oktober 2019 oordeelde het HvJ dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het HvJ zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigings-richtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders (= art. 10 en 10bis Verbljfswet).

Volgens het HvJ is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Ook moet de lidstaat rekening houden met de individuele situatie van de betrokkene. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde zijn (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

Dat zou – in de huidige lezing van de wet door de DVZ – betekenen dat de herkomst van de bestaansmiddelen alleen nog maar relevant is voor zover het gaat om gezinshereniging met een statische Belg. Uit rechtspraak van het HvJ blijkt immers ondubbelzinnig dat de herkomst van de bestaansmiddelen géén relevant criterium is voor gezinshereniging met een derdelander, noch voor gezinshereniging met een EU-beschikker.

Dit maakt een fundamentele discriminatie uit tussen (gehandicapte) Belg/referentiepersoon J.T. en een in België verblijfsgerechtigde derdelander (met of zonder een handicap) alwaar bij mevrouw T. enkel haar eigen IVT zou mogen meetellen, terwijl indien mevrouw T. geen Belg maar verblijfsgerechtigde derdelander ware geweest, ook het eigen inkomen van haar echtgenoot A.X. zou meetellen, terwijl ook het inkomen van haar ouders bij wie het koppel inwoont zouden meetellen.

Dergelijke discriminatie kan niet getolereerd worden.

Belgen en derdelanders worden aldus verschillend behandeld op het vlak van gezinshereniging, terwijl het net uitdrukkelijk de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders (zie Parl. St. Kamer, 2010-2011, 53-0443/014, p. 23; Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 21-22; Parl.St. Kamer 2010-2011, 443/004).

Dergelijke discriminatie is bovendien des te ernstiger, daar dit mede een schending uitmaakt van art. 5 en 6 VRPH hetgeen de gelijkheid en non-discriminatie voor personen met een handicap uitmaakt, met zelfs in artikel 6 VRPH specifieke aandacht voor de problematische positie van de vrouwen met een handicap.

In artikel 6.1 VRPH erkent de Belgische Staat aldus:

“De Staten die Partij zijn erkennen dat vrouwen en meisjes met een handicap onderworpen zijn aan meervoudige discriminatie en nemen in dat verband maatregelen om hen op voet van gelijkheid het volledige genot van alle mensenrechten en fundamentele vrijheden te garanderen.”

Daarom wordt in artikel 6.2 VRPH actief de positieve verplichting van de lidstaten opgenomen om passende maatregelen voor positieverbetering van de vrouw te nemen.

Door nu een Belgische gehandicapte vrouw slechter/strenger te beoordelen dat een derdelander, schendt verweerder ten stelligste art. 10 en 11 Grondwet en artikel 5 en 6 VRPH.

2. Tweede onderdeel: referentiepersoon ‘beschikt’ wel over voldoende inkomsten

Referentiepersoon J.T. is overeenkomstig het wettelijk stelsel in België gehuwd met haar echtgenoot A.X.

Conform artikel 2.3.22 van het nieuw Burgerlijk Wetboek zijn alle inkomsten uit de beroepsbezigheden van elk van de echtgenoten, alsook alle inkomsten of vergoedingen die ze vervangen, gemeenschappelijk.

De echtgenoten besturen het gemeenschappelijk vermogen in het belang van hun gezin. Dit bestuur omvat “alle bevoegdheden van beheer, genot en beschikking” (art. 2.3.29 nieuw BW). Aldus wordt woordelijk bevestigd door de wet dat elke partner ten volle beschikt over het gemeenschappelijk vermogen.

Elke echtgenoot dient zijn inkomsten in de eerste plaats te besteden aan zijn bijdrage in de lasten van het huwelijk (Luik 4 november 2003, J.L.M.B 2004, 1191).

Kortom, echtgenote/referentiepersoon J.T. beschikt wel degelijk over een integraal gemeenschappelijk vermogen t.b.v.:

- 933 IVT vanwege de FOD (wegens haar handicap)*
- 1.923,68 EUR loon uit arbeid van haar echtgenoot*

Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden alwaar deze tot twee maal toe in de bestreden beslissing herhaalt dat op geen enkele wijze rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf (i.c. de heer A.X.) bekomt uit tewerkstelling.

Dit valt voor verzoeker en diens echtgenote, alsook voor elk normaal redelijk weldenkend mens niet te begrijpen.

De ratio legis van de wetgever is net voorkomen dat men ten laste zou komen van de Belgische Sociale bijstand. Waarom zou dan in godsnaam een eigen inkomen uit arbeid van een verzoekende derdelander op geen enkel ogenblik mee in rekening mogen komen?

In zoverre verzoeker en referentiepersoon J.T. niet gehuwd zouden zijn (en dus geen gemeenschappelijk vermogen zouden hebben waarover zij elk volkomen beschikken) zou verzoeker nog kunnen begrijpen dat pas voor het eerst naar verzoekers eigen inkomen mag worden gekeken in de fase van de behoefteanalyse (zie infra onder derde onderdeel), maar in casu dient zelfs meteen in de 1ste fase bij de beoordeling over de inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt dit inkomen mee in rekening te worden gebracht. Immers beschikt referentiepersoon J.T. hier evenveel over, wegens deel uitmakend van het gemeenschappelijk vermogen en de bevestiging van de wet (art. 2.3.29 nieuw BW) dat referentiepersoon J.T. ten volle alle bevoegdheden van beheer, genot én beschikking heeft over dit gemeenschappelijk vermogen.

3. Derde onderdeel: bij behoefteanalyse dienen uiteraard ook de inkomsten van andere inwonende familieleden mee in rekening te worden gebracht

Andermaal, de ratio legis van de wet is nagaan of er afdoende inkomsten zijn om te vermijden dat men ten laste zou vallen van het OCMW. Indien de inkomsten van de referentiepersoon aldus te laag uitvallen in vergelijking met het referentiebedrag (i.c. 1.969 EUR), dient aldus conform. Artr. 42, §1, tweede lid een individuele behoefteanalyse te gebeuren.

“In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigerings om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigerings en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De gemachtigde en verweerder hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte kan wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, er op gewezen worden dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 iuncto artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, dan zal de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet worden en zal hij bijgevolg niet meer ten laste vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zonodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft

de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de persoonlijke inkomsten van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”

(RvV nr. 177.346 van 4 november 2016)

Zelfs in striktere interpretaties (vb. indien de Belg Wettelijk Samenwonend is en aldus niet ‘beschikt’ over het gemeenschappelijk inkomen van het koppel) dient het eigen inkomen van alle inwonende gezinsleden (incl. de verzoekende vreemdeling zelf) uiteraard minstens in het licht van de behoefteanalyse mee in overweging te worden genomen:

“2.8. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon samenwonen met andere familieleden, die zelf ook inkomsten hebben. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke. In het kader van de behoefteanalyse is de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.”

(RvV nr. 244.494 van 20 november 2020)

Of nog, meest recent per verbrekingsarrest nr. 287.913 van 21 april 2023:

“Het is dan ook in het kader van de behoefteanalyse dat verzoekster terecht aanstipt dat de loonfiches van de vader en de moeder van de referentiepersoon, waarmee de referentiepersoon en verzoekster samenwonen, evenals de eigendomsakte en dergelijke meer ter beoordeling voorlagen. De Raad bevestigt immers ten overvloede de door verzoekster aangehaalde redenering dat indien een verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon samenwonen met andere familieleden, die zelf ook inkomsten hebben en dat die familieleden ook eigenaar zijn van het huis, dit pertinente elementen zijn in het kader van die behoefteanalyse. De inkomsten van familieleden, zoals in casu de ouders, hebben wel een invloed op de behoeften van een verzoekende partij en de referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, verwarming en elektriciteit. Het kwam de gerechtigde toe dit zorgvuldig te onderzoeken.”

Deze laatste feitengesteldheid, leidend tot verbrekingsarrest nr. 287.913 van 21 april 2023 wegens manifest onzorgvuldige beslissing door DVZ is meest analoog in casu.

In casu wenst verweerder evenwel actief en moedwillig blind te zijn voor het inkomen van 1.923 EUR zoals maandelijks gegenereerd door verzoeker/echtgenoot A.X. (stuk 5A).

Zo stelt verweerder (stuk 1):

“Ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf bekomt uit tewerkstelling. Dat zou immers compleet de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit art. 40ter te niet doen.”

Dit is niet correct.

De behoefteanalyse doet helemaal niet de bepaling van artikel 40ter Vw. teniet.

De wetgever stelt dat eerst dient uitgegaan te worden van louter het inkomen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt (i.c. is dit in het licht van het huwelijk evenwel meteen inclusief het inkomen van de verzoekende vreemdeling – zie supra 2e onderdeel – maar indien er geen huwelijk is, behelst dit aldus enkel het eigen inkomen van de Belgische referentiepersoon).

Pas als dit referentie-inkomen in de zin van art. 40ter Vw. te laag is, dient een behoefteanalyse te worden uitgevoerd, waarbij “de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” moet “bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig

hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". Het is toch evident dat men bij deze toets niet moedwillig blind mag zijn voor de eigen inkomsten van de verzoekende vreemdeling/partner van de referentiepersoon (nog los van de vraag waarom men daarvoor actief blind zou willen zijn). Immers kan niet ter discussie staan dat een individuele beoordeling in concreto noodzakelijk is.

Een eenvoudige hypothetische casus verduidelijkt het nut van dit correct behoefteonderzoek, terwijl dit het initiële inkomstenonderzoek van art. 40ter Vw. helemaal niet teniet doet. Meer zelfs, wanneer via een behoefteanalyse tot de conclusie wordt gekomen dat er "geen gevaar is voor sociale bijstand" is de situatie net veel "veiliger" qua inkomen dan in geval van bijvoorbeeld een netto inkomen van 2.000 EUR van de referentiepersoon:

- Stel: Belgische referentiepersoon heeft 2.000 EUR netto inkomen uit arbeid, en woont met de verzoekende partner/derdelander die zelf geen inkomsten heeft in een appartement waarvan de huurgelden 1.000 EUR bedragen. In deze hypothese zal de DVZ oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon hoger is dan het referentiebedrag van 1.969 EUR en zal de verzoekende vreemdeling die geen inkomsten heeft een F-kaart verkrijgen. Dit terwijl het "beschikbaar gezinsinkomen na huur" slechts 1.000 EUR uitmaakt.

- Stel dat diezelfde referentiepersoon slechts 1.100 EUR netto inkomen heeft, maar haar verzoekende partner/derdelander heeft intussen zelf een stabiel eigen inkomen uit arbeid in België t.b.v. 2.000 EUR netto (cfr. verzoeker in casu). Hoewel dit gezin een "beschikbaar gezinsinkomen na huur" heeft van 2.100 EUR ofte méér dan het dubbele van het gezin in de vorige hypothese, zou volgens de in casu weerhouden lezing van de wet door verweerder geen enkele rekening mogen worden gehouden met dit eigen inkomen van 2.000 EUR van de verzoekende vreemdeling/partner en moet aldus een 'bijlage 20' worden afgeleverd aan de verzoekende vreemdeling/partner ... waardoor de Belg/referentiepersoon er qua inkomen alleen komt voor te staan en genoodzaakt zal worden om een aanvulling qua inkomen aan het OCMW te vragen, daar het minimum leefloon voor een persoon met gezinslast 1.640,83 EUR bedraagt. Kortom, door actief blind te willen zijn voor het eigen inkomen van de vreemdeling/partner bewerkstelligt de DVZ net het omgekeerde van wat de wetgever heeft beoogd, nl. geen belasting vormen voor de sociale bijstand.

Zulks geldt ook in casu.

Echtgenote J.T. heeft wegens haar handicap slechts een IVT t.b.v. 933 EUR. Dit is uiteraard behoorlijk lager dan het referentiebedrag van 1.969 EUR.

Echter verduidelijkt het verzoekschrift én de actualisaties hierbij dat echtgenote/referentie-persoon J.T. samen met haar echtgenoot nog kosteloos thuis mag inwonen in de woning die eigendom is van de ouders, terwijl de totale inkomsten binnen het gezin bedragen:

- J.T. : 933,00 EUR
- M.T. (vader): 2.515,24 EUR
- F.V. (moeder): 1.138,02 EUR
- A.X. (echtgenoot): 1.923,68 EUR
- TOTAAL GEZINSINKOMEN: 6.509,94 EUR

Aldus dient bij een ernstig individuele behoefteanalyse in concrete te worden vastgesteld dat bij onderzoek van de eigen behoeften van de burger van de Unie en van zijn familieleden, zij in totaal als samenwonende familie over een gezinsbudget van 6.509,94 EUR aan bestaansmiddelen beschikken, waarmee zij aldus evident ruim over voldoende beschikken om niet ten laste te kunnen vallen van de openbare diensten voor maatschappelijk welzijn.

Indien verzoeker of diens echtgenote zich met bovenstaande verduidelijking zouden aanbieden bij het OCMW is het evident dat zij niet in aanmerking komen voor OCMW steunverlening.

In het licht van enerzijds de ratio legis inzake het geen belasting vormen van Sociale Diensten (OCMW) en anderzijds in het licht van de ratio legis inzake de positieve verplichting tot bevordering van gezinshereniging waarbij een te strikte uitleg inzake inkomstenvereiste niet mag leiden tot afbreuk aan het doel van de richtlijn (zie standpunt DVZ in haar nota in de voorbereidende werken – stuk 6 – ondertekend door Directeur-generaal F. ROOSEMONT dewelke tot op heden aldus nog steeds aan her

roer staat van de DVZ), kan er werkelijk geen enkele reden worden bedacht waarom – minstens in het licht van de behoefteanalyse – de eigen inkomsten van de verzoekende vreemdeling/partner/echtgenoot niet mee in ogenschouw mag worden genomen.

De enige reden die verzoeker kan bedenken is net dat het de DVZ er hoegenaamd niet aan gelegen is om het “bevorderen van gezinshereniging” doch net dat het de DVZ er om te doen is om zoveel mogelijk te pogen weigeren.

Immers kan een tewerkstelling van een verzoekende vreemdeling toch enkel op alle vlakken als positief worden aanzien? Dit draagt bij aan de Belgische schatkist via de belastingen die de vreemdeling betaalt. Dit draagt bij in de kosten van diens gezin zodat het risico op ten laste vallen van de Belgische Staat daalt. Etc.

Actief en moedwillig de ogen per se willen sluiten voor het eigen inkomen van de verzoekende vreemdeling is dan ook strijdig met de wet, strijdig met de correcte interpretatie van de wet conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de eertijds herhaalde bevestiging van de noodzaak aan richtlijnconforme interpretatie. Tevens is dit in casu strijdig met het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, in het bijzonder inzake de statische Belgische gehandicapte referentiepersoon J. T. die er wegens haar handicap nooit in kan slagen om een inkomen uit arbeid van meer dan 1.969 EUR te verdienen. Minstens is de beslissing fundamenteel onredelijk en kennelijk onzorgvuldig genomen.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich ten stelligste op.”

2.2. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
[...].”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met name de inkomensvervangende tegemoetkoming, niet de drempel halen van 120 % van het leefloon van een persoon met gezinslast en derhalve ontoereikend zijn. Daarbij wordt erop gewezen dat met het inkomen uit tewerkstelling van verzoeker zelf en de bestaansmiddelen van de ouders van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden.

Verzoeker betwist niet dat de inkomensvervangende tegemoetkoming die de referentiepersoon ontvangt ontoereikend is in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in tegendeel. Hij betoogt dat een gehandicapte statische Belg, zoals de referentiepersoon, autonoom nooit ofte nimmer aan de inkomstenvereiste van 120% van het geïndexeerde leefloonbedrag kan voldoen, aangezien een invaliditeitsuitkering daar altijd onder zal uitkomen. Hij hekelt dan ook dat de verwerende partij bij deze beoordeling geen rekening houdt met zijn eigen inkomsten.

De Raad wijst er echter op dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State. De voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt enkel opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dus relevant. Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische referentiepersoon, waaronder de

betrokken vreemdeling zelf, geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van deze voorwaarde. (cf. GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaste rechtspraak door te verwijzen naar artikel 7 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (de Gezinsherenigingsrichtlijn) en twee arresten van het Hof van Justitie die deze bepaling uitleggen. In eerste instantie merkt de Raad op dat de situatie van verzoeker als derdelander familielid van een Belg niet valt onder de draagwijdte van deze richtlijn, aangezien die luidens haar artikel 3, derde lid niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Hoewel er in de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op algemene wijze kan worden gelezen dat statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid worden geplaatst met vreemdelingen uit derde landen, kan verzoeker niet zomaar de leer van de arresten van het Hof van Justitie doortrekken naar zijn situatie van echtgenoot van een statische Belg, hetgeen een louter interne situatie betreft waarop artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is, een bepaling die het Grondwettelijk Hof en de Raad van State – deze laatste zelfs in recentere arresten dan die van het Hof van Justitie – hebben uitgelegd. Immers, in eerste instantie moet erop worden gewezen dat in het arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18 het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de uitlegging van het begrip inkomsten, specifiek in het licht van de aanvraag zoals bedoeld in de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen en het hoofddoel van deze richtlijn, met name de integratie van derdelanders die duurzaam zijn gevestigd in een lidstaat. Daarover wordt gesteld dat uit een legale en ononderbroken verblijfsduur van vijf jaar kan blijken dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen en zich daar dus duurzaam heeft gevestigd en dat vanuit dat oogpunt de herkomst van de middelen waarover een aanvrager van de status van langdurig ingezetene moet beschikken geen beslissend criterium is (ptn 29-30). De huidige aanvraag daarentegen heeft betrekking op een eerste toelating. Verder, in de mate dat verzoeker betoogt dat in dit arrest het Hof zich ook uitspreekt over dezelfde invulling van de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de Gezinsherenigingsrichtlijn, moet worden herhaald dat deze richtlijn geen toepassing vindt in het geval van gezinshereniging met een Belg. In de mate dat verzoeker verwijst naar de analoge begripsinvulling in de Burgerschapsrichtlijn en de Gezinsherenigingsrichtlijn, moet erop worden gewezen dat niet blijkt dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zgn. "statische" Belg als met een andere Unieburger. Verder heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit uit het streven van de wetgever naar een eerlijk beleid inzake immigratie en een doelstelling nastreeft die verschillend is van die welke met het Unierecht inzake vrij verkeer wordt nagestreefd. Zo wordt gesteld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden dan deze die gelden voor de burger van de Unie-gezinshereniger verantwoord is omdat het een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociale bijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen en dat de eerbiediging van het gezinsleven de overheid de verplichting kan opleggen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg die sedert een aantal jaren legaal op het grondgebied verblijft (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019, B.10.2 en B.10.4). Deze vaststellingen gaan evenzeer op voor wat betreft het onderscheid tussen de Belgische gezinshereniger en de derdelander-gezinshereniger, zodat een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel uit artikel 10 en 11 van de Grondwet wijzende op het verschil in behandeling niet opgaat.

Waar verzoeker betoogt dat de referentiepersoon overeenkomstig de bepalingen inzake het huwelijk uit het Burgerlijk Wetboek ten volle kan beschikken over het gemeenschappelijk vermogen en dus over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker die in dit vermogen vallen en meent dat hiermee dus wel rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde, herhaalt de Raad dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft. (RvS nr. 234.515 van 26 april 2016).

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij verder ook ten onrechte stelt dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van haar ouders, moet erop worden gewezen dat zij daar in de bestreden beslissing aan heeft toegevoegd dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de referentiepersoon zomaar geheel over de bestaansmiddelen van haar ouders zou kunnen beschikken om in het levensonderhoud van zichzelf en haar echtgenoot te voorzien. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning toont verzoeker niet aan dat dit niet correct is, of kennelijk onredelijk.

De vaststelling dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijft dus overeind. Bijgevolg dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te maken, met andere woorden *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”*

In dit kader heeft de verwerende partij pertinent opgemerkt dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 21 maart 2022 -en bijgevoegd bij het verzoekschrift- uitdrukkelijk werd opgenomen dat *“Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.”* Zij stelt dat verzoeker ondanks deze uitdrukkelijke vermelding en de bijstand van een raadsman enkel stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de huisvestingskost en met betrekking tot de overige kosten geen duidelijkheid heeft geschapen. Zij wijst erop dat geen bewijsstukken werden voorgelegd met betrekking tot de levenskosten (voeding, kledij, (para)medische kosten, kosten met betrekking tot specifieke zorgnoden, mobiliteit, ontspanning, (verplichte) verzekeringen, etc, ...). en dat het algemene krantenknipsel dat wel werd voorgelegd geen bewijs vormt van de effectieve kosten voor energie. Verzoeker betwist dit niet.

De verwerende partij diende zich dus bij haar behoefteanalyse te beperken tot de summier gegevens waarover zij beschikte en kwam tot volgende beoordeling:

“Ter staving van de voldoende huisvesting van betrokkene werd de aankoopakte van de woning van de ouders van de referent voorgelegd en een verklaring van de ouders dat betrokkene en referentiepersoon geen huur dienen te betalen. De huisvestingskost mag dan wel wegvallen - voor zover de ouders van de referentiepersoon hier daadwerkelijk toe in staat zijn (er werd immers geen duidelijkheid geschept rond de kosten die door hen moeten voldaan worden met betrekking tot de woning. De bemeubelde woning mag dan wel aangekocht zijn waardoor er geen huur dient betaald te worden, de woning werd pas aangekocht in 2021 voor een bedrag van 335 000 euro; het is dus niet ondenkbaar dat zij nog een lening lopen hebben) - dan nog kan niet blijken dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in haar eigen levensonderhoud én zorgnoden te kunnen voorzien, en die van haar echtgenoot.

[...]

Hoe dan ook: de behoefte blijkt reeds afdoende uit het dossier. Volgens het meest recente voorgelegde document (uitbetaling IVT september 2022) blijkt dat de referentiepersoon over een maandelijks bedrag van 878,25 euro beschikt. In art. 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (...) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag aan IVT dat de referentiepersoon ten beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%), hetgeen momenteel bijna het dubbele bedraagt. Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat zij het niet kan voorkomen. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. “

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid, maar richt zich tegen de volgende overweging uit de bestreden beslissing:

“Ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf bekomt uit

tewerkstelling. Dat zou immers compleet de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit art. 40ter te niet doen.”

Verzoeker hekelt dat bij de behoefteanalyse andermaal geen rekening werd gehouden met zijn eigen inkomsten. Hij betoogt dat bij de behoefteanalyse uiteraard ook de inkomsten van andere inwonende familieleden, inclusief verzoeker, in rekening moeten worden gebracht. Hij wijst erop dat zij als samenwonende familie – zijnde verzoeker, de referentiepersoon en haar ouders –in totaal over een gezinsbudget van 6.509,94 EUR aan bestaansmiddelen beschikken, waarmee zij aldus evident ruim over voldoende beschikken om niet ten laste te kunnen vallen van de openbare diensten voor maatschappelijk welzijn.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden. De behoefteanalyse, voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, strekt er immers niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsnog in aanmerking te nemen (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940). Derhalve kon de verwerende partij geen rekening houden met het inkomen van verzoeker zelf, noch met dat van de ouders van de referentiepersoon, doch enkel met de inkomensvervangende tegemoetkoming van de referentiepersoon als bestaansmiddelen in de behoefteanalyse.

Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten bij die de door de verwerende partij gemaakte behoefteanalyse als niet deugdelijk zouden kunnen doen doorgaan.

Tot slot betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing de referentiepersoon discrimineert omwille van haar handicap. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zelf heeft nagelaten om verdere nuttige informatie aan te leveren in het kader van de behoefteanalyse, dit terwijl het feit dat de Belgische referentiepersoon niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, op zich niet verhindert dat haar echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen en het precies de behoefteanalyse is die in zulk geval toelaat om in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. Verzoeker is in gebreke gebleven om de verwerende partij toe te laten dit onderzoek op grondige wijze te doen. Hij kan zich uiteraard niet beroepen op zijn eigen nalatigheid om een schending van het gelijkheids-en nog-discriminatiebeginsel uit artikel 5 en 6 van het Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap (hierna: het VRPH) of van de eerbiediging van het gezinsleven onder artikel 23 van datzelfde VRPH of artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken. Verzoeker kan om dezelfde reden evenmin dienstig verwijzen naar de artikelen 7 en 26 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Voor het overige blijkt uit het betoog van verzoeker dat hij in wezen de wettelijke bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet onredelijk acht, hetgeen evenwel neerkomt op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld of dat er een schending voorligt van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS